

de
Gouden
Kandelaar

UIT ADAM ... IN CHRISTUS

Deel 3

J.C. Metcalfe

LEVEN MET ONZE NAASTE

“De liefde doet de naaste geen kwaad” (Rom. 13:10).

Jaren geleden hoorde ik eens een serie bijbelstudies over de eerste brief van Petrus, en ik heb nooit de letterlijke vertaling uit het Griekse Nieuwe Testament vergeten van het laatste deel van 1 Petrus 4:15: “Laat niemand van u lijden ... als een bisschop over zaken van andere mensen”. De man hier die zich met de privélevens van anderen bemoeit, wordt gelijkgesteld met dieven en moordenaars, en we doen er goed aan dit in gedachten te houden.

Als we geestelijke zegen in ons leven ervaren, krijgen we allemaal de neiging iedereen recht te willen zetten. Wij zijn dan geneigd om de waarschuwing te vergeten die ons op dit punt door de Here Jezus werd gegeven: “Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt ... doe eerst de balk uit uw eigen oog weg” (Mat. 7:1-5).

Het onderricht van de Here Jezus in de evangeliën over de betrekkingen tussen christenen, is heel duidelijk. Laten we eerst Mattheüs 18:15-35 nemen. Dit begint met: “Indien uw broeder zondigt, ga heen, bestraf hem *onder vier ogen*. Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen”. Als ze denken dat hun broeder iets verkeerd gedaan heeft, gaan veel christenen eerst naar iemand anders en vertellen het daar, wat eindeloze moeilijkheden en verdenking veroorzaakt. Alleen als u uw broeder direct benaderd had en hij had geweigerd iets met u te maken te hebben, dan zou u er anderen bij kunnen halen, op deze manier: “Neem nog één of twee getuigen met u mede, opdat op de verklaring van twee getuigen of van drie, elke zaak vaststa”. Ook dan praat u niet over uw broeder achter zijn rug, maar u neemt dan enkele verantwoordelijke christenen met u mee en benadert hem in liefde over de kwestie. “Indien hij ook naar hen niet luistert, zeg het dan aan de gemeente. Indien hij naar de gemeente niet luistert, dan zij hij u als de heiden en de tollenaar!”

Toen Petrus hierover nadacht, stelde hij een heel natuurlijke vraag: “Here, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe?” Jezus zei tot hem: “Niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal”.

Zoals zo vaak, laat de Here ook nu een gelijkenis volgen. Hij vertelt van een dienstknecht, die weigert om één van zijn mededienstknachten een geringe schuld te vergeven, terwijl hemzelf een veel grotere schuld was kwijtgescholden. De geschiedenis eindigt dan met een waarschuwing, die duidelijk laat zien waarom zoveel belijdende christenen een onvruchtbaar leven leiden, vol moeilijkheden en problemen met hun omgeving.

“En zijn meester werd toornig, en gaf hem in handen van de folteraars, totdat hij hem al het verschuldigde zou betaald hebben. Alzo zal ook mijn hemelse Vader doen, indien gij niet, een ieder zijn broeder, van harte vergeeft”. Op deze wijze wil de Here ons leiden en ons ervoor behoeden dat we hard, wettisch en onbarmhartig zouden zijn voor onze medechristenen; en bewerken dat zelfs indien we een echte grief tegen onze broeder hebben, wij hem in liefde en welwillendheid en in een zachtmoedige, vergevingsgezinde geest tegemoet treden.

Na een samenkomst kwam er een oudere man naar mij toe om me te spreken. Hij vertelde me dat hij zijn kerk had verlaten, omdat één van de leden hem gekwetst had, en nu voelde hij zich ongelukkig. “Wel”, zei ik, “waarom gaat u niet terug om hun te vragen of zij u willen vergeven dat u zich zo snel beledigd voelde?” Hij wond zich op en zei: “Zij moeten zich bij mij verontschuldigen.” Met geen mogelijkheid kon ik hem ertoe brengen een mildere houding aan te nemen. Hij had zich zo kwaad gemaakt, dat hij het werk van Gods Geest door zijn trots verhinderde en nu onwillig was zijn broeder halverwege tegemoet komen.

Matthéüs 5:23 en 24 toont ons een geval dat vermoedelijk veel eerder in uw en mijn leven gebeurt dan het voorgaande dat we hebben behandeld: “Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar en u daar herinnert, dat uw broeder iets tegen u heeft, laat uw gave daar, vóór het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en offer daarna uw gave”.

Veronderstel bijvoorbeeld dat u uw broeder geld schuldig bent wat al betaald had moeten zijn, of u bent een beetje ruzieachtig geweest en liet hem in boosheid achter, of misschien hebt u achter zijn rug lelijke dingen over hem gezegd. U kunt niet verwachten dat God u zegent en uw werk voor Hem gebruikt tot een getuigenis voordat u deze zaak, waaraan u schuld hebt, rechtgezet hebt met uw broeder.

Onze grootste zorg moet zijn dat ons eigen leven en houding recht zal wezen. Zouden we onze medechristenen een betere dienst kunnen bewijzen dan deze? Dikwijls denk ik aan een advies dat ik las in een boek voor mensen die rijles nemen. Dit luidde als volgt: “De auto waar u op moet letten is de auto achter de auto die vóór u rijdt.” Met andere woorden: “Maak u niet bezorgd over de fouten die een ander maakt. Als u veiligheid wilt, let dan op uw eigen rijgedrag.”

De bijbel zegt ons bijna precies hetzelfde: “Hieraan onderkennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden doen” (1 Joh. 5:2). Als u en ik willen tonen dat wij onze medechristenen liefhebben, moeten we er wel op toezien dat ons dagelijks leven in harmonie is met God en in gehoorzaamheid aan Hem.

De brieven van de apostelen zijn vol eenvoudige, duidelijke lessen hoe we met onze medemensen moeten omgaan. De grote leringen en getuigenissen van alles wat God voor ons in de Here Jezus Christus gedaan heeft, worden altijd gevolgd door praktisch onderricht. Neem bijvoorbeeld de brief aan de Romeinen. In de eerste hoofdstukken wordt Gods plan van verlossing zorgvuldig voor ons ontvouwd, en de latere hoofdstukken vertellen ons hoe we moeten leven in het licht van Zijn barmhertigheden.

Zullen we enkele willekeurige verzen uit deze hoofdstukken bekijken, aan de hand waarvan we kunnen zien of we al beginnen te leren wat het betekent een christelijk leven te leiden en het ware pad te vinden tot een goede verhouding met hen onder wie we leven, werken of met wie we geestelijke gemeenschap hebben?

“Weest in broederliefde elkander genegen, in eerbetoon elkander ten voorbeeld” (Rom. 12:10).

“Vergeldt niemand kwaad met kwaad; hebt het goede voor met alle mensen” (Rom. 12:17).

“Maar indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken” (Rom. 12:20).

“Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te hebben ... de liefde doet de naaste geen kwaad” (Rom. 13:8,10).

“Aanvaardt de zwakke in het geloof, maar niet om overwegingen te beoordelen ... Wie zijt gij, dat gij eens anders knecht oordeelt? Of hij staat of valt, gaat zijn eigen heer aan. Maar hij zal staande blijven, want de Here is bij machte hem vast te doen staan” (Rom. 14:1,4).

“Laten wij dan niet langer elkander oordelen, maar komt liever tot dit oordeel: uw broeder geen aanstoot of ergernis te geven” (Rom. 14:13).

“Laten wij dan najagen hetgeen de vrede en de onderlinge opbouw bevordert” (Rom. 14:19).

“Wij die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen. Ieder onzer trachte zijn naaste te behagen, ten goede, tot opbouw” (Rom. 15:1,2).

Er is veel meer in deze hoofdstukken, maar als u en ik deze verzen die hierboven zijn aangehaald als een spiegel zouden gebruiken, en dan zorgvuldig nagaan of de houding van ons hart inderdaad zo is als deze woorden aangeven met betrekking tot onze christelijke of niet-christelijke medemens, dan kunnen we nog heel wat leren. Ik denk dat als wij op deze manier het Woord blijven gebruiken, we zoveel balken in ons eigen oog zullen vinden, dat wij, als we misschien een splinter in het oog van onze broeder ontwaren, zachtmoedig en verdraagzaam zullen zijn.

In het hoofdstuk over het werk van de Heilige Geest, zagen we dat een belangrijke reden waarom Hij tot ons kwam, is om ons toe te rusten tot getuige van de Here Jezus Christus. Dit doel moeten wij altijd voor ogen houden. Als we in het licht van Zijn Woord leven en de heerlijkheid van Zijn tegenwoordigheid ons bestraalt, als onze lippen steeds bereid zijn Zijn lof te melden, dan zullen wij zien hoe God Zijn werk voortzet in het leven van anderen. Wij zullen het niet altijd nodig vinden om hen terecht te wijzen, zodat zij dezelfde termen gaan gebruiken als wij of dat ze alles gaan doen zoals wij. Ja, we zullen zo de strik vermijden om “bisschop te zijn over de zaken van andere mensen”, maar onze omgeving zal leven en zegen ontvangen.

Het gedeelte van de Schrift dat bekend staat als de Bergrede (Mat. 5-7) is een gedeelte dat we op dezelfde wijze behoren toe te passen als de gedeelten uit Romeinen. Het is niet zomaar een reeks geboden die gehoorzaamd moeten worden naar ons beste kunnen, maar het is een beeld van het nieuwe leven dat we bij onze wedergeboorte hebben ontvangen. Als wij dit beeld bestuderen kunnen wij onze verhouding met God en met onze medemensen toetsen; en ook kunnen we Zijn kracht ondervinden om ons te veranderen naar Zijn beeld.

Herinnert u zich hoe Jacobus deze houding, die wij in dit hoofdstuk hebben willen beklemtonen, in de Schrift beschreef? “En weest daders des

woords, en niet alleen hoorders; dan zoudt gij uzelf misleiden. Want wie een hoorder is van het woord en niet een dader, die gelijkt op een man, die het gelaat, waarmee hij geboren is, in een spiegel beschouwt; want hij heeft zich beschouwd, is heengegaan en heeft terstond vergeten hoe hij er uitzag” (Jac. 1:22-24). Zo iemand behandelt het Woord van God als iets waar hij regels en leringen uit ontwikkelt om die aan anderen op te leggen. Hij vergeet echter zichzelf.

Jacobus vervolgt dan: “Maar wie zich verdiept in de volmaakte wet, die der vrijheid (zie Rom. 8:2), en daarbij blijft” (door dit de basis van zijn dagelijks leven te maken, waarbij hij wel de eigen gebondenheden ziet en erkent, maar vasthoudt aan zijn vrijheid in Christus), “niet als een vergeetachtig hoorder, doch als een werkelijk dader, die zal zalig zijn in zijn doen” (Jac. 1:25). Zo’n zaligheid zal altijd tot zegen zijn voor anderen. Dit is een les die in ons leven nooit volledig wordt geleerd, maar u zult ontdekken: hoe meer u bidt en verlangt om door God gebruikt te worden en een zegen voor anderen te zijn, hoe meer God u zal laten zien hoe noodzakelijk het is de diepten van uw innerlijk leven en uw dagelijks gedrag in overeenstemming met Zijn Woord te houden, opdat uw licht mag “schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken” (Mat. 5:16).

VIJANDEN OP DE WEG

“Wij worstelen ... tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten” (Ef. 6:12).

Elke ware christen weet dat hij een leven van strijd is binnengegaan. Deze strijd is niet tegen mensen, maar tegen de satan en zijn boze machten. De haat van de duivel en van zijn leger boze geesten is tegen de Here Jezus Christus gericht, en daarom ook tegen allen, die *“in Hem”* zijn.

Het woord “worstelen” in het vers hierboven wijst er op, dat de vijand elke christen persoonlijk aanvalt. Worstelen is een strijd van man tegen man. Het woord werd ook gebruikt voor een krachtmeting bij de oude Griekse spelen. De worstelaar moest hierbij zijn tegenstander op de grond werpen door hem een beentje te lichten en hem dan *onder te houden*. Dit is precies wat onze vijand voortdurend probeert te doen.

Waarschijnlijk hebben wij allemaal wel eens ondervonden hoe de satan probeert ons schrik aan te jagen. Als wij pas christen zijn, verwekt hij vervolging en tegenstand tegen ons, of hij probeert te profiteren van onze angst voor boze geesten en duistere onzichtbare machten. Herinnert u zich de woorden van de opgevaren Christus tot een gemeente in een duister heidens land? “Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt ... wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens” (Op. 2:10).

Toen Barnabas en Paulus op het eiland Cyprus landden (Hand. 13:4-12) en het evangelie begonnen te prediken, was er zo’n kracht in hun getuigenis dat zelfs de Romeinse landvoogd van het eiland onder de indruk kwam. “Maar Elymas, de tovenaars ... verzette zich tegen hen en trachtte de landvoogd van het geloof afkerig te maken” (vs. 8).

Paulus herkent de ware vijand die in de weg stond en doorziet zijn poging om door vrees en tegenstand de prediking van het evangelie te

verhinderen. Hoor wat hij zegt: “Zoon des duivels, vol van allerlei list en streken, vijand van alle gerechtigheid, zult gij niet ophouden de rechte wegen des Heren te verdraaien?” En Paulus gaat niet opzij, hoe de vijand ook tekeer gaat.

De Here Jezus Christus spreekt in Zijn verhaal van de zaaier ook over deze tegenstand. Hij zegt: “De op steenachtige plaatsen gezaaide is hij, die het woord hoort en het terstond met blijdschap aanneemt; maar hij heeft geen wortel in zich, doch is iemand van het ogenblik; wanneer echter *verdrukking of vervolging komt om der wille van het woord*, komt hij terstond ten val” (Mat. 13:20). Over dit soort dingen sprak de Here tegenover Zijn discipelen altijd heel open, en voortdurend waarschuwde Hij hen dat het volgen van Hem tegenstand en vervolging met zich meebracht. Twee aanhalingen zijn voldoende om dit te laten zien.

Bij zekere gelegenheid bracht Petrus naar voren dat hij en de andere discipelen alles hadden prijs gegeven om Hem te volgen. Jezus antwoordde toen: “Voorwaar, Ik zeg u, er is niemand, die huis of broeders of zusters of moeder of vader of kinderen of akkers heeft prijsgegeven om Mij en het evangelie, of hij ontvangt honderdvoudig terug; nu in deze tijd, huizen en broeders en zusters en moeders en kinderen en akkers, met vervolgingen, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven” (Marc. 10:29,30).

Ook tijdens Zijn laatste intieme gesprek met Zijn discipelen, voor Hij naar het kruis ging, zei Hij tegen hen: “Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen” (Joh. 16:33). Hebt u de twee kleine woordjes “in Mij” opgemerkt in dit laatste vers? Dat is het geheim van overwinning over vervolging en tegenstand die door de duivel tegen ons wordt opgewekt. Wij zijn nu kinderen van God, die dagelijks delen in de dood en het opgestane en verheerlijkte leven van Christus. Hij die al de legerscharen van het kwade aan het kruis heeft overwonnen (zie Col. 2:14,15), leeft in ons om ons in vrede te bewaren, ons ervoor te bewaren dat we buigen voor de overmacht en om hun tegenstand te overwinnen.

Laten we nu de tweede manier zien waarop de vrees ons overvalt. Zij die in aanraking zijn geweest met boze machten zoals die zich in heidense godsdiensten openbaren, zijn mogelijk gevoeliger voor aanvallen van deze aard. De vraag komt dan op of de geesten het op hen gemunt hebben. Of misschien is er een soort onbestemde vrees die hen achtervolgt waar ze ook gaan. Als Paulus schrijft aan Timotheüs, die toen herder was van een

gemeente uit een heidens volk, herinnert hij hem eraan: “Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en bezonnenheid” (2 Tim. 1:7).

De apostel Johannes, schrijvend aan zijn “kleine kinderen in het geloof”, zegt: “Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit; want de vrees houdt verband met straf en wie vreest, is niet volmaakt in de liefde. Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad” (1 Joh. 4:18,19).

Boze geesten zijn reële en krachtige vijanden en we moeten er nooit lichtvaardig over denken, maar de Zoon van God heeft ons zo liefgehad dat Hij gekomen is, en ze door het kruis van hun macht heeft beroofd (zie Luc. 11:21,22), en nu leeft Hij tot in eeuwigheid. Wij kunnen op Zijn liefde en kracht vertrouwen en als vrees ons overvalt kunnen we rechtstreeks tot Hem gaan en in Zijn tegenwoordigheid rust vinden en de kracht ervaren van Zijn overwinning over de boze machten.

Waarschijnlijk is satan echter minder gevaarlijk als hij ons op deze wijze rechtstreeks aanvalt, dan wanneer hij tot ons komt als een engel des lichts (zie 2 Cor. 11:13-15). Wij worden in het bijzonder gewaarschuwd tegen zijn listen (zie Ef. 6:10-17).

Om een idee te krijgen van welke aard deze listen zijn, kunnen we het best een studie maken van die delen van de wapenrusting die tot onze verdediging zijn gegeven. Satan richt zijn aanvallen op het punt van:

a) De waarheid

Waarheid in schriftuurlijke zin is niet iets theoretisch. De waarheid wordt belichaamd in de Here Jezus Christus. (Joh. 14:6). Elk schriftgedeelte draait om Zijn Persoon, want alles wat God geschonken heeft om te voorzien in de nood van de mens, vinden we in Hem alleen.

De oudtestamentische Schriften verwijzen naar Hem; de evangeliën vermelden Zijn leven en sterven als Mens voor de mensen, en de overige Schriften handelen over onze verhouding tot de verrezen, levende Christus en doen ons met een onuitsprekelijk verlangen uitzien naar Zijn wederkomst in heerlijkheid.

Satan daarentegen is “een leugenaar en de vader der leugen” (Joh. 8:44). Hij heeft één overheersend oogmerk bij alles wat hij doet: met alle beschikbare middelen de doeltreffende werking van de waarheid te bestrijden, en zoveel mogelijk schade toe te brengen aan de machtige uitwerking van de overwinning van het Lam in het leven van elke christen. Het interesseert hem weinig wat onze opvattingen zijn over allerlei waarheden,

of hoe gezond ons begrip van de schriftuurlijke waarheid is, als we de Waarheid zelf maar niet leren kennen, liefhebben en gehoorzamen. Hij zal hemel en aarde bewegen om een wig te drijven tussen u en uw Heiland.

Verschillende uitleggers zeggen dat het woord “waarheid” in Johannes 14:6 het tegenovergestelde is van bedrog – dat wil zeggen het heeft de kracht van oprechtheid; dit is ook zo in de praktijk. Het menselijk hart is “arglistig boven alles ...” (Jer. 17:9), en dat wat in het oude hart en leven oneerlijk is, dat wat “onecht” is, is een gunstige grond voor de activiteiten van de duivel. Als hij ons maar in een oneerlijke houding kan manoeuvreren in onze relatie tot God, heeft hij ons in zijn greep. Er zijn bijvoorbeeld velen die zonde geen *zonde* willen noemen. Zij noemen zonde misschien “aangeboren zwakheid”, of ze gooien het op de omstandigheden, of op de mensen waarmee ze leven of werken, maar nooit op zichzelf. Deze veel voorkomende vorm van oneerlijkheid houdt in dat zulke mensen dan niet vrijkomen van hun banden en daardoor waardeloos zijn als getuigenis van de genade van God.

Sommigen doen christelijk werk omdat ze dat fijn vinden, en omdat het hun ijdelheid streelt. Is het vreemd dat zulk werk krachteloos is? Als Satan ons ervan af kan houden ons oprecht af te vragen waartoe God ons precies roept, en ons in een zelfgekozen werk lokt dat wij in stand moeten houden met inzet van onze eigen persoonlijkheid en kracht, dan is hij er in geslaagd onze bruikbaarheid voor God volledig teniet te doen.

Eén van de hoekstenen van een gezond geestelijk leven is absolute eerlijkheid en eenvoud in het omgaan met het Woord van God (2 Cor. 4:1,2).

b) De gerechtigheid

“De duivel zondigt van den beginne” (1 Joh. 3:8) en is altijd bezig te proberen de kinderen van God tot zonde te brengen. Als hij ons in de val van een verkeerde daad gelokt heeft (en wie is er onder ons, die hij op deze manier niet overrompelt, vaker dan wij willen erkennen?) kan hij ons onder veroordeling houden, tenzij het onze gewoonte is om dit direct met God in het reine te brengen. Het aantal christenen dat voortdurend onder de honende beschuldiging van de duivel leeft is legio. Aanhoudend naar binnen zien, in onszelf, moeten we vermijden, maar gezond zelf-onderzoek, geworteld in de kennis van de heerlijke reinigende kracht van het bloed van Christus, is onontbeerlijk.

We moeten oppassen, dat we Satans normen van gerechtigheid niet aanvaarden, maar voortdurend proberen te verstaan en binnen te gaan in

het zuivere onderscheid dat Gods Woord maakt tussen goed en kwaad. Wij kunnen bijvoorbeeld niet kwaadspreken over een medechristen achter zijn rug en hem dan in de samenkomst met een glimlach begroeten en de hand schudden alsof er niets tussen ons is, zonder de vijand in de kaart te spelen. U en ik hebben mensen ontmoet die veel over “heiliging” spreken, maar wier houding thuis duidelijk overheerst wordt door zelfzucht. Dat is zonde. Hoe nederig en zorgvuldig moeten wij wandelen als we een vijand hebben die zijn vak als “verzoeker” zo goed verstaat.

c) Het evangelie van de vrede

Hoe haat Satan het “evangelie van de genade van God”; hij zal dan ook voor niets terugdeinzen als hij het tot een “ander evangelie” kan maken, of de mensen ertoe kan brengen “een andere Jezus” te verkondigen. Een bestudering van gedeelten als 2 Cor. 11:1-15 en Gal. 1:6-9, kan ons iets laten zien van de gevaren op dit punt.

Dikwijls ontmoeten wij mensen die zeggen “voor Christus te hebben gekozen”. Maar wanneer u hen polst, blijkt dat ze het evangelie niet werkelijk verstaan en ook geen ervaring van genade hebben. Zij hebben een verwaterde uitgave van het evangelie, die de mensen niet verder brengt dan een verstandelijk aanvaarden van feiten, maar hun leven onberoerd laat. Er kan bij ons zelfs geen gedachte zijn om ook maar enigermate toe te geven aan deze list van de duivel, die bedoeld is om mannen en vrouwen van hun erfdeel in Christus af te houden. We moeten koste wat het kost staan voor de genoegzaamheid van het bloed en de offerande van Golgotha, waardoor we niet alleen vergeving ontvangen, maar, wedergeboren door de werking van Gods Geest, getrokken zijn uit het rijk van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van God. Het gevaar van een ander evangelie kan niet ernstig genoeg worden genomen; het is misschien wel de kwaadaardigste uitwas die het leven en de kracht van de gemeente in deze tijd verstikt.

d) Het geloof

De satan is een specialist in twijfels. John Bunyan beschrijft in zijn boek “De Heilige Oorlog” hoe Diabolus op een keer een leger van twijfelaars oprichtte, en regiment na regiment in de strijd wierp tegen de burcht Mensenziel. Er waren Uitverkiezings-twijfelaars, Roeping-twijfelaars, Genade-twijfelaars enzovoort. In de strijd die volgde, zei hij: “Velen van de twijfelaars sneuvelen onmiddellijk, doch er waren er nog genoeg in leven om Mensenziel te schokken en uit zijn evenwicht te brengen”.

Deze manier van aanvallen behoeft nauwelijks verder commentaar. We zijn op zeer bekende grond en het getuigenis van velen is in “mineur” vanwege de verraderlijke stroom van twijfels en vragen die ons bestormd hebben.

e) De zaligheid

Achter de twijfelcampagne van de vijand ligt zijn bedoeling om ons zo mogelijk van onze zekerheid van behoud te beroven. Toen Paulus op zendingsreis was werd hij overal door Joden gevolgd, wier voornaamste leerstuk was dat er geen behoud kan zijn zonder besnijdenis (Hand. 15:1). En sindsdien heeft de vijand altijd weer geprobeerd om de grond van ons vertrouwen te verschuiven naar iets anders of naar iemand anders dan Christus alleen. De psalmist is zich bewust van de listigheid van deze misleiding, als hij deze onvergetelijke woorden uitspreekt: “Waarlijk, mijn ziel, keer u stil tot God, want van Hem is mijn verwachting; waarlijk, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn burcht, ik zal niet wankelen. Op God rust mijn heil en mijn eer, mijn sterke rots, mijn schuilplaats is in God” (Ps. 62:6-8). Ook wij kunnen ons niet veroorloven om zelfs maar in de geringste mate te worden afgebracht van het vertrouwen in Hem, en te gaan vertrouwen in wat dan ook, hoe betrouwbaar dat ook lijkt. Hoe stil en nederig moeten wij wandelen met God!

Toen de Here Jezus Christus tegenover het uur van de macht der duisternis stond, was Hij in staat te zeggen: “De overste dezer wereld komt en heeft aan Mij niets” (Joh. 14:30). Zijn opzet is dat wij datzelfde kunnen zeggen. De enige beveiliging is dat wij er op toezien dat er niets bewust in stand wordt gehouden waar deze machten zich aan vast kunnen grijpen als hun rechtmatige prooi, en van waaruit zij ons, en anderen met ons, ten val kunnen brengen. Wij *kunnen* rusten op een volbracht werk: “Gij zijt gestorven (met Christus op Golgotha) en uw leven is verborgen met Christus in God” (Col. 3:3). Hier is veiligheid en hier mogen wij delen in de overwinning van Christus over alle macht van de vijand.

HET DOEL

“Wij zullen Hem gelijk wezen” (1 Joh. 3:2).

Wie in een wedstrijd meedoet, moet zich richten op het einddoel. Als jongen kreeg ik op dit punt een gevoelige les. Ik had me aangemeld voor de schoolwedstrijd, maar me niet ernstig voorbereid. In de wedstrijd over een afstand van één mijl liep ik aan kop totdat de finish in zicht kwam. Toen probeerde ik sneller te lopen. Opeens wist ik niets meer tot ik bijgebracht werd met een natte spons in mijn gezicht. Het was erg dom van me om zo lichtvaardig aan die wedstrijd mee te doen en mij niet echt op het doel te richten. Daardoor verspeelde ik mijn kans op één van de meest begeerde prijzen die de school beschikbaar stelde.

De bijbel spreekt over het christenleven als over een wedstrijd. Weet u nog wat Paulus schreef? “Ik loop dan ook niet maar in de blinde ... Neen, ik tuchtig mijn lichaam ... om niet, na anderen gepredikt te hebben, wellicht zelf afgewezen te worden” (1 Cor. 9:26,27). Een Engelse vertaling luidt: “Ik loop niet als een hardloper die onzeker is over zijn doel ... opdat ik niet ... na anderen tot de strijd geroepen te hebben, zelf schandelijk zou falen in het verkrijgen van de prijs”.

Wat is het doel en resultaat van ons christelijk leven? Wat is het doel dat wij nooit moeten vergeten? Niets minder dan de Here Jezus Christus zelf. “Laten ook wij ... afleggen alle last en de zonde die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt. Laat ons oog daarbij gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder van het geloof” (Hebr. 12:1,2). Hij is het begin en het einde (Op. 1:8).

Waar en hoe begon ons christenleven? Was het niet toen wij Hem zagen als onze Here en Heiland? Hoe kan dan de wedstrijd worden gelopen? Toch alleen als “Christus in ons” loopt? Het geheim van het christenleven is toch: “Het leven is mij Christus” (Fil. 1:21)? Is het hoogste doel van de wedloop niet voor altijd met de Here te zijn (1 Thes. 4:17)?

Laten we enkele schriftgedeelten bekijken ter verduidelijking. “Wij weten dat God alle dingen doet meewerken ten goede voor hen, die Hem liefhebben, die *volgens Zijn voornemen* geroepen zijn. Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren bestemd tot *gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon*” (Rom. 8:28,29). Hier is Gods doel voor u en mij! Dit is het einde van de wedloop! Weet u iets dat verbazingwekkender is dan dit, wat aan zondige mannen en vrouwen in het vooruitzicht wordt gesteld? Gods plan is niet alleen maar dat wij van de hel gered zouden worden, maar iets wat veel groter is – dat wij het beeld van Jezus Christus gelijk zouden worden! Ik vind het niet moeilijk de wonderen te geloven die ik in de bijbel vind; maar als ik naar mijzelf zie, vraag ik me soms af hoe Hij mij gelijk zal maken aan Zichzelf. Dan begin ik te begrijpen waarom Hij iets geheel nieuws moest maken en vind troost in de verzekering: “Hij, die in u een goed werk is begonnen, zal dit ten einde toe voortzetten, tot de dag van Christus Jezus” (Fil. 1:6). Door genade is Hij een werk in mijn hart begonnen, door genade zal Hij het van dag tot dag voortzetten, als ik gewillig ben; en eenmaal zal dat werk voltooid zijn, door genade alleen.

In het Oude Testament onderwees God Jeremia door een zeer eenvoudig voorbeeld. Hij zei tegen hem: “Maak u op, daal af naar het huis van de pottenbakker, en daar zal Ik u mijn woorden doen horen”. Toen de profeet gehoorzaamde, beschreef hij wat hij zag op deze manier: “Toen daalde ik af naar het huis van de pottenbakker, en zie, hij was juist bezig een werkstuk te maken op de schijf. Mislukte de pot die hij bezig was te maken, zoals dat gaat met leem in de hand van de pottenbakker, dan maakte hij daarvan weer een andere pot, zoals het de pottenbakker goed dacht te maken” (Jer. 18:2-4). Kunt u zich het tafereel voorstellen? Deze man is bezig potten te maken voor huishoudelijk gebruik. Aan een pot waar hij mee bezig is, blijkt iets te mankeren. De pottenbakker gaat deze pot niet bijpleisteren, maar hij begint opnieuw en vormt een vat dat hem wel voldoet.

Zo keek God ook naar uw en mijn leven en constateerde dat ze onherstelbaar bedorven waren. Daarom zette Hij Zich aan een nieuw werk om ons te herscheppen naar het beeld van Zijn eigen Zoon. Als u en ik gewillig zijn, zullen we de volmaaktheid zien van dit nieuwe beeld dat in ons wordt gewrocht. Er zal een dag komen waarop Hij zal kunnen zeggen van de mens die naar Zijn naam is genoemd: “Ik heb hem geschapen tot mijn eer, Ik heb hem geformeerd, Ik heb hem gemaakt” (Jes, 43:7). Moge dat van u en mij gezegd kunnen worden.

Bij die hervorming gaat het niet alleen om ons hart, maar ook om ons lichaam. “Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen” (Fil. 3:20,21). Zo’n wonder zou nooit door onze inspanning plaats kunnen vinden; dit woord zegt ons dat Zijn kracht dit tot stand zal brengen, een kracht “waardoor Hij ook alle dingen aan Zich kan onderwerpen”. Zijn kracht werd openbaar op het meer van Galilea, toen Hij sprak en de storm en de golven stil werden naar Zijn wil. Diezelfde kracht is er nu om in ons te werken en van ons nieuwe schepselen te maken naar Zijn beeld.

Ik wil u nog op enkele verzen in 1 Johannes wijzen: “Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen, maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is” (1 Joh. 3:2). Dit is meer dan een belofte, het is onze bestemming die hier geschilderd wordt. Het is Gods kracht, die het werk volbrengt om ons te herscheppen naar het beeld van onze Heiland, maar wij hebben daarin ook een aandeel. Wij kunnen niet zomaar stilzitten en afwachten, wij moeten met Paulus jagen naar het doel om de prijs van de roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus” (Fil. 3:14)! Om deze reden vervolgt Johannes zijn grote profetie over onze toekomst met de verklaring: “Een ieder die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zich, gelijk Hij rein is” (1 Joh. 3:3). Zo iemand heeft geen rust voordat de wedloop gewonnen is. Hij leest en bestudeert het Woord van God om zoveel hij kan de plannen die zijn Vader voor hem heeft, te ontdekken. En zijn begeren is dat die plannen in zijn leven tot werkelijkheid worden.

In Zijn jongensjaren werd de Here Jezus door Jozef en Maria in de tempel gevonden “temidden van de leraren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vragen stelde”. Op de vraag van Zijn moeder waarom Hij achtergebleven was en niet met hen teruggegaan was naar Nazareth, gaf Hij een antwoord waaruit bleek dat Zijn ogen toen al gericht waren op het doel: “Wist gij niet dat Ik bezig moet zijn in de dingen mijns Vaders?” (Luc. 2:43-50). Tijdens Zijn hele leven op aarde zien wij glimpen van hetzelfde vaste voornemen om regelrecht naar het einddoel van de wedloop te gaan. Op de berg van de verheerlijking sprak Hij met Mozes en Elia over “zijn uitgang, die Hij te Jeruzalem zou volbrengen” (Luc. 9:31).

Later lezen we van Hem, “dat Hij zijn aangezicht richtte om naar Jeruzalem te reizen” (Luc. 9:51). Er was geen aarzeling! Toen het einde van de wedloop nader kwam, leek het zelfs of Zijn voornemen vaster werd en Hij Zijn gang naar het einddoel versnelde!

“Ik zie dat wel”, zegt u, “maar hoe verandert dit *mijn* houding?” Wel, eenvoudig doordat deze Heiland nu *in u leeft* en Zijn doel blijft onveranderd dat het plan van de Vader geheel en al volbracht wordt. Paulus laat dit heel duidelijk zien als hij de gemeenten in zijn tijd schrijft: “Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die ... gehoorzaam is geworden ... tot de dood van het kruis. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam gegeven” (Fil. 2:5-9). Iets verder in deze brief uit hij zijn eigen vastbeslotenheid om deze weg tot het eind toe te gaan. “Dit alles om Hem te kennen”, roept hij uit, “en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, of ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de opstanding uit de doden” (Fil. 3:10,11).

Wij hebben al een gedeelte uit de brief aan de Hebreëen aangehaald die met kracht dezelfde gedachte uitdrukt: “Laten wij ... met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt. Laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder van het geloof, die, om de vreugde welke voor Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods” (Hebr. 12:1,2). Wij kunnen het doel dat God zelf voor ons gesteld heeft niet bereiken tenzij wij Hem vastberaden en doelbewust volgen. “Indien iemand Mij wil dienen, hij volge Mij, en waar Ik ben zal ook mijn dienaar zijn; indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren” (Joh. 12:26). Laat niets u van het doel afhouden.

Ik zag eens een kleine jongen zijn eerste wedstrijd lopen. Zo klein als hij was, liep hij goed en een hele tijd had hij de leiding. Maar toen ging zijn aandacht naar andere dingen. Eerst werd zijn aandacht getrokken door iets bij de toeschouwers, waardoor zijn snelheid afnam. Toen vroeg hij zich af waar de anderen waren die met hem liepen, en hij begon achterom te kijken. Ook dit verminderde zijn snelheid. De anderen haalden hem in en al gauw had hij de wedstrijd verloren.

Satan probeerde de Here Jezus af te leiden naar andere dingen dan het plan van Zijn Vader, maar zonder succes. Hij probeert aanhoudend hetzelfde bij u en mij te doen en we doen er goed aan op de grote christen-atleet Paulus te letten: “Loop dan zó dat gij die behaalt!” (1 Cor. 9:24).

Als jong christen bad ik om “gebruikt” te worden, met de gedachte dat dit het grootste en belangrijkste in het leven was. Nu bid ik alleen of ik Hem gelijk mag zijn. Dit is Gods plan voor mij en als ik dat plan met heel mijn hart omhels, zullen alle mindere doeleinden op hun plaats vallen en zal Hij mij kunnen gebruiken tot Zijn heerlijkheid, zoals dit Hem behaagt.

Dan een laatste vers tot slot. U vindt het aan het eind van Psalm 17. David zocht naar verlossing van zijn vijanden, “van de wereldse mensen, wier deel in dit leven is” (vs. 14). Dan eindigt zijn gebed met een vrijmoedige verklaring van zijn voornemen om het doel te bereiken: “Maar ik zal in gerechtigheid Uw aangezicht aanschouwen, en bij het ontwaken mij verzadigen met Uw beeld”.

Moge dit de kreet van ons hart zijn, en het deel in ons leven “totdat Hij komt”.

Slot